Baykuşun Dostluk Okulu

Ebru Mina TOMURCUK

Baykuşun Dostluk Okulu

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil ormanın derinliklerinde, uzun bir meşe ağacının sıcacık bir kovuğu vardı. O kovukta, yumuşak kahverengi ve krem tüyleri olan bilge bir baykuş yaşardı. Yuvarlak tel gözlükler ve küçük yeşil bir atkı takardı. Her sabah, aşağıda koşuşturup oynayan orman hayvanlarını izlerdi. "Öğrenilecek ne çok şey var," diye usulca öterdi. "Paylaşılacak ne çok şey var."

Güneşli bir gün, baykuş meşe ağacına ahşap bir tabela astı. Üzerinde şöyle yazıyordu: DOSTLUK OKULU — HERKES DAVETLİDİR. Orman heyecanla uğulduyordu. Mavi çantasıyla bir tilki tırıs tırıs geldi. Kırmızı boyunbağıyla bir tavşan hoplaya hoplaya yaklaştı. Sarı yelekli minik bir sincap seğirterek yanına geldi. "Hoş geldiniz, küçükler!" dedi baykuş.

Baykuşun yuvarlak kehribar gözleri gözlüklerinin ardında parıldadı. "Burada, dostluk okulunda," dedi, "birbirimizi dinlemeyi ve birbirimize saygı duymayı öğreniriz. Bugün siz üçünüz bir takım olarak çalışacaksınız." Tilki beyaz uçlu gür kuyruğunu salladı. Tavşan pembe burnunu oynattı. Sincabın kocaman kara gözleri kocaman açıldı. "Takım çalışması mı?" diye merak ettiler hepsi.

Baykuş onlara ilk grup görevini verdi. "Dere kenarındaki şu büyük meşe palamudu yığınını görüyor musunuz?" diye sordu. "Lütfen onları toplayın ve yaşlı meşenin altında sıcacık bir kış ambarı yapın. Birlikte çalışırsanız, hemen bitirirsiniz." Üç arkadaş yığına baktılar. Sonra birbirlerine baktılar. Oldukça kolay görünüyordu.

Ama kısa süre sonra tartışma başladı. "Planı ben yaparım!" diye duyurdu tilki, beyaz göğsünü kabartarak. "Her şeyin nereye gideceğine ben karar veririm." "Hayır!" diye yeri pat patladı tavşan. "Kazan benim! Ambarı ben kazarım ve kendi bildiğim gibi yaparım!" "Çok yavaş, çok yavaş!" diye cıvıldadı sincap. "Tırmanıp palamutları hızlıca atarım — kendi bildiğim gibi!"

Tilki patisiyle toprağa bir harita çizdi. "Ambarı buraya yapacağız," dedi. "Hayır, buraya!" dedi tavşan ve başka bir yerde çukur kazdı. Sincap bir palamut kaptı ve bir ağaca tırmandı. "Yakala!" diye seslendi, ama palamut tilkinin kafasına çarpıp sekti. "Ay! Dikkat et!" diye sızlandı tilki. Kimse kimseyi dinlemiyordu.

Baykuş dalından izliyordu. Ne azarladı ne bağırdı. Sadece aşağı uçtu ve usulca yanlarına kondu. "Küçük dostlar," dedi yumuşacık bir sesle, "bir takım orman gibidir. Her ağaç farklıdır, yine de birlikte büyürler." Tilki haritasına baktı. Tavşan çukuruna baktı. Sincap palamuduna baktı. Hepsi biraz utanmış hissetti.

"Yeni bir şey deneyelim," dedi baykuş. "Önce dinleriz. Sonra fikirlerimizi paylaşırız. Sonra birbirimizin güçlü yanlarına saygı duyarız." Tilkiye döndü. "Sen akıllı ve hızlı düşünen birisin. Planı sen yapabilirsin." Tilkinin kulakları dikildi. "Planı ben yapabilirim!" dedi, gururlu ama buyurgan olmayan bir sesle.

Baykuş tavşana döndü. "Sen güçlü ve pratiksi. Ambarı sen kazabilirsin." Tavşanın uzun kulakları yukarı dikildi. "Ben kazabilirim!" dedi ve inatçı kaş çatışı bir gülümsemeye dönüştü. Sonra baykuş sincaba döndü. "Sen çevik ve hızlısın. Tırmanıp palamutları toplayabilirsin." Sincap kabarık kuyruğunu kıvırdı. "Ben tırmanabilirim!" diye sevindi.

"Ama önce," dedi baykuş, "birbirimizin fikirlerini dinleriz." Tilki haritasını açtı. "Ambarı meşenin altına koyalım," dedi. "Kökler onu güvende ve kuru tutar." Tavşan başını salladı. "Orada kazabilirim," dedi. "Geniş, sıcacık bir oda yaparım." Sincap minik patilerini çırptı. "Ben de palamutları dallardan aşağı indiririm!"

Böylece başladılar. Tilki her palamudun nereye gitmesi gerektiğini planladı. Burnuyla işaret etti ve toprağa düzgün oklar çizdi. Tavşan meşenin köklerinin altına derin, sıcacık bir ambar kazdı. Güçlü ön patileri hızla çalıştı, yumuşak toprak arkasına savruldu. Sincap yükseklere tırmandı ve palamutları aşağı attı. Neşeyle cıvıldadı ve nişanı şaşmadı.

Her zaman kolay olmadı. Sincap bir palamudu tilkinin kuyruğuna düşürdü. "Eyvah!" diye kıkırdadı. "İyi misin?" Tilki güldü. "İyiyim! İyi ki hızlısın!" Tavşanın kazması küçük bir tepe oluşturdu ve tilki etrafından dolaşan bir yol planladı. Dinlediler, yardım ettiler ve birbirlerinin işine saygı duydular. Takım çalışması güzel hissettiriyordu.

Gün batımında kış ambarı dolmuştu. Palamutlar meşenin altında düzgün sıralar halinde istiflenmişti. Tilki her şeyi kusursuz planlamıştı. Tavşan onu sıcacık kazmıştı. Sincap son palamuda kadar hepsini toplamıştı. Üç arkadaş yorgun ama mutlu bir şekilde bir araya oturdular. "Başardık!" diye sevindiler. "Birlikte!" Baykuşun kehribar gözleri gururla parladı.

"Dinlediniz," dedi baykuş. "Birbirinize saygı duydunuz. Dostluk böyle büyür." Tilki tavşana dostça burnunu sürttü. Tavşan son palamudunu sincapla paylaştı. Sincap kabarık kuyruğunu ikisinin etrafına doladı. "En iyi takım!" dedi. Baykuş usulca öttü. "Dostluk okulu her gün açıktır," dedi.

O günden sonra tilki, tavşan ve sincap her sabah birlikte oynadılar. Hâlâ farklı fikirleri vardı, ama artık önce dinliyorlardı. Tilki oyunlarını planlıyordu. Tavşan gizli tünellerini kazıyordu. Sincap keşif yapmak için en yüksek ağaçlara tırmanıyordu. Ve ne zaman yardıma ihtiyaç duysalar, tam olarak nereye gideceklerini biliyorlardı.

Bilge baykuş, meşe ağacının tepesinde tel gözlüklerinin ardından gülümsedi. Tabelada hâlâ DOSTLUK OKULU — HERKES DAVETLİDİR yazıyordu. Ve ormanda herkes biliyordu: arkadaşlar birbirini dinler ve birbirine saygı duyarsa, birlikte her şeyi yapabilirler. Son.